Napsal uživatel Petr Soldát – Harmonika
Čtvrtek, 07 Listopad 2013 19:44

Pátek ve městě je jako týden před výplatou. Každý ví, tuší, nebo alespoň doufá, že výplatu nakonec dostane, stejně jako každý měsíc, ale to čekání je někdy až nesnesitelné. Ne, že by byla nesnesitelná ta představa, že něco nevyjde tak, jak se to očekává. Pouze to samotné očekávání věcí známých a stálých se vleče tak neuvěřitelně pomalu, že slabším povahám z toho vznikají duševní poruchy, psychózy a různé běsné stavy. A pro takové případy měl kousek od stanice metra Budějovická ordinaci doktor Alois Kébrle.
***

Při nahlédnutí do životopisu doktora Kébrleho bylo možno spařit údaje typu Lékařská fakulta, Karlova universita, psychologie, psychiatrie a mnohé podobné, které z doktora Kébrleho činily poměrně uznávanou kapacitu v oboru. Jeho odborné znalosti a zkušenosti však nebránily tomu, aby ve zcela jiném písemném materiálu bylo o něm přičiněno několik následujících poznámek, vedených ve zcela jiném duchu. Neúčastnil se průvodu, nevyvěsil vlaječky, nebyl na domovní schůzi a o víkendu se obléká jako vagabund.Leč, toto není příběh o kádrových materiálech doktora Kébrleho. Toto je příběh o jednom žalostně pomalu vlečícím se pátku, který byl pro doktora Kébrleho více než jen poněkud zvláštní. A jako všechno zvláštní to vydalo na začátku úplně normálně.
***
Na stole se rozsvítil interkom a líbezným hláskem slečny z recepce zašveholil:
„ Pane doktore, posílám posledního pacienta.“
No sláva, pomyslel si naprosto vyčerpaný Kébrle a do interkomu zabručel:
„ Kdo je to?“
„ Evženie Lichá,“ zašveholil opět interkom a po menší pauze nesměle dodal:
„ Nemohla bych už dneska domů, pane doktore? Jedeme s Kájou na chatu.“
Kébrle chtěl v prvním popudu zařvat něco nepěkného a nechat dívku až do večera přerovnávat kartotéku, ale nakonec si jen povzdechl. Když už tady musím dřepět já, tak ať si užije alespoň Kája. A propustil dívku do víkendové pohody. Sám si nalil skleničku zlatavé tekutiny a prudce ji

do sebe obrátil. Paní Evženie Lichá byla jeho pravidelná pacientka a opravdu stála za to.
***
„ To mi nebude ani věřit, co se mi tuhle stalo," zněl ordinací pištivý a silně afektovaný hlas.
Doktor Kébrle seděl zhrouceně ve svém křesle a z posledních sil se snažil udržet profesionální výraz.
Táhni k čertu, babo, znělo mu hlavou, ale jeho ústa pronesla:
„ Povězte mi o tom, paní Lichá."
„ Minulý úterý, přesně o půlnoci mi najednou přestala hrát televize."
A je to tady, pomyslel si Kébrle, teď přijde statická elektřina.
„ A najednou mi bytem začaly šlehat modrý blesky."
Hm, teď zase spustí televize.
„ No a pane doktore, najednou se televize zase sama zapnula."
Teď to tipuju na rádio.
„ A představte si, pane doktore, rádio začalo samo hrát."
A copak světlo, že by dneska nebylo světlo?
„ A celej můj byt se najednou, pane doktore, rozsvítil, všude samý světlo."
Doktor Kébrle to definitivně vzdal. Týden co týden, dokolečka to samé. Televize, blesky, televize, rádio. A nakonec světlo.
Jediné světlo, které byl toho dne doktor Kébrle ochoten akceptovat, bylo světlo slavnostní ohně, na jehož zapálení se Kébrle již více jak měsíc soustavně těšil. Už se viděl, jak si cestou z nádraží dá dvě piva, pak zamíří k lesu a celý víkend stráví v kruhu kamarádů, kteří mu rozhodně nebudou svěřovat žádné prapodivné zkazky o modrých blescích, tak jak to již skoro rok činila, týden co týden, paní Evženie Lichá.
Už slyšel praskání ohně, už se k němu přivinul mazlivý zvuk větru v korunách stromů ....
„ ... a z toho světla vystoupila postava."
Pištivý afekťáček vytrhl doktora Kébrleho ze snění. Nějaké novinka, pomyslel si a tak se paní Liché neuváženě zeptal:
„ Jak ta postava vypadala?"
„ Nó, byl asi dva metry vysoký, samej sval, široká ramena ...."
Tak už je to jasný, povzdechl si Kébrle. Manžel paní Liché měl nevelkou postavu, ne zcela nepodobnou hobitům z Tolkienovi ságy.
„ Celý byl tak jako ocelově šedý a měl vysoké protáhlé čelo," dokončila Lichá.
Ano, opět si povzdechl Kébrle, a zbytek jsou Akta X.
„Víte, pane doktore," paní Lichá se velmi silně zapýřila, „on byl totiž úplně nahý."
Doktor Kébrle se zachmuřil a zachmuřoval se čím dál tím víc, neboť paní Lichá se pustila do velmi obšírného a nesmírně detailního popisu návštěvníka, ze kterého vyplynulo, jak ostatně paní Lichá nakonec sama radostně dodala, „On byl, pane doktore, jako člověk a úplně se vším".
***
Stromy šumí, řeka hučí, uklidňoval se Kébrle.
Sezení s paní Lichou byla vždy náročná, ale tentokrát, když to vyšlo zrovna na pátek a ve skříni za Kébrlem se schovávaly kanady a zabalená usárna, to bylo obzvláště nesnesitelné.
Nakonec však stal se zázrak.
Vyprávění paní Liché se dobralo konce ve chvíli, kdy se opět zapýřila, zrudla jak hejno plameňáků, a pravila:
„A to si poslechněte, pane doktore, co on potom se mnou všechno udělal."
Doktor Kébrle si to poslechnout nechtěl. Leč paní Lichá nebyla z těch, kteří se dají lehce

odmítnout, a tak byl nucen vyslechnout průběh celé noční návštěvy, se všemi detaily, včetně těch, které vůbec a nikdy v životě slyšet nechtěl. Když paní Lichá skončila své vyprávění a v ordinaci se konečně rozhostilo ticho, zdálo se, že někde v dálce vyje pes. Nebylo to v dálce a nebyl to pes. To jen doktor Kébrle seděl zhrouceně v křesle a tiše úpěl.
Když doúpěl, napsal chvatně paní Liché předpis na silná hypnotika a pak ji, s úsměvem a s posledním zbytkem sebezapření, galantně vyprovodil z ordinace.
Následně rozechvělou rukou sáhl do baru, vyndal láhev zlatavé tekutiny, a aniž by se zbytečně zdržoval naléváním do sklenky, rovnou a opakovaně se mocně napil přímo z láhve.
Po nějaké době, již o poznání méně rozechvělý, se převlékl do zeleného oděvu, zašněroval si kanady, popadl batoh a spěšně opustil ordinaci. Tak, a mám to za sebou, radoval se, když pražce drnčely pod motoráčkem, který ho odvážel pryč z města. Leč pátek je velmi dlouhý den, a tenhle ještě zdaleka neskončil.
***
Doktor Alois Kébrle, řečený Lojza, seděl v nádražní restauraci nevelkého městečka a byl lehce zmatený. Na zvadle stálo naprosto jasně, že sraz je v nádražce, a že od posledního vlaku zajistí spojky hromadný odchod na kemp. Kébrle byl v nádražní restauraci už nějakou dobu a nikdo trempského rodu zatím do hospody nepřibyl. Jediné, co s neochvějnou pravidelností přibývalo, byly čárky na Kébrleho lístku, takže když zahoukal poslední vlak, od kterého se podle zvadla mělo vyrazit na cestu, byly rozpoznávací schopnosti doktora Kébrleho již dosti pochroumané. Přesto však vyrazil, zcela samostatně a přesně podle zvadla. Rovnou doleva, na cestu, a pak nahoru k lesu. Kdyby byl býval pivní plůtek na jeho lístku o něco kratší, možná by se cestou ohlédl, aby viděl noční panorama onoho malého městečka. Zcela jistě by pak uviděl i tu druhou, a především tu správnou, nádražní hospůdku, ze které vycházel nemalý zástup trempů, rovnou doleva, na cestu, a pak nahoru k lesu.
Ovšem po svém doleva a nahoru ke svému lesu. Tedy k úplně jinému lesu, než do kterého právě vstoupil doktor Alois Kébrle, řečený Lojza.
***
Tak a jsem v loji, pomyslel si Lojza Kébrle, když baterka zazpívala svou labutí píseň. Měsíc se zrovna také nepřetrhl a sirky doktorovi právě došly. Jak tak seděl potmě na pařezu a pomalu z něj vyprchával alkohol, všiml si Kébrle, že v hloubi lesa se najednou začalo vyjasňovat. No sláva, zajásal, prošvihnul jsem sice zapálení ohně, ale konečně tam trefím. Nadhodil si batoh na zádech a rázným krokem vyrazil k ohni.
***
Hergot, těm to pěkně hoří, žasnul Kébrle, když z naprosté tmy vyšel na jasně osvětlenou paseku. To je vidět, že si dali záležet. Jak se tak motal po pasece a hledal nějaký záchytný bod, neboť přechodem z úplné tmy do jasného světla byl dosti oslepen, vrazil do jakési postavy.
„Promiň, kamaráde“, omluvil se Kébrle a pokračoval:
„Nevíš, kde najdu šerifa?“
Tázaný neodpověděl, ale mírným pohybem Kébrleho nasměroval a vedl ho směrem ke středu světla.
„Díky, kamaráde,“ poděkoval stále ještě poloslepý Kébrle a přátelsky poplácal postavu po ramenou.
„Hergot, to je vejška“ pravil pochvalně, „ty budeš mít pěkný dva metry, co?“
Tázaný opět neodpověděl. Při nejlepší vůli ani nemohl. Tak nějak neměl čím.
Nicméně, kdyby jeho ocelově šedá hlava, s vysokým a protáhlým čelem měla nějaká ústa, možná by se i pousmál. _____

Petr Soldát – Harmonika
Trapsavec 2013
3. místo próza nad 23 let